

LA PRIMERA VEGADA¹

Tomàs Llopis i Guardiola

No havia pogut dormir en tota la nit. Cada vegada que s'abaltia li venia una nova fiblada des d'allà dins del seu subconscient i es posava en guàrdia. El seu cos feia un sotrac, tot seguit respirava profundament i es quedava quiet al llit. Ho tenia tot preparat, i des de feia una setmana; era cert. Però sempre hi ha coses imprevistes, coses d'aquelles que en un moment determinat deixes per a més endavant i després s'obliden fins al moment just en què voldries fer com el mag que trau el conill del barret i els espectadors es queden estupefactes, però una cosa tan insignificant com oblidar-se de posar un modest conill dins un barret pot resultar fatal i llavors les coses ja no tenen remei. Ho havia sentit a dir. Eren coses de detall, ja ho sabia, però en els moments clau de la vida, quan un s'ho juga tot, cal esmolat l'instint i alhora saber per on poden venir els trets. I és llavors quan cal tenir —diguem-ne— un conill de reserva.

Finalment va decidir alçar-se. Anà al lavabo. No pogué ni fer pipí perquè les regirades al llit l'havien posat massa nerviós. Pensà que una bona dutxa el posaria a to. L'aigua calenta deixada caure suaument sobre el seu cos li tonificaria els músculs i la ment tindria l'ocasió de treballar amb més calma. Obrí l'aixeta i va esperar fins que el raig fumejant i balsàmic li va indicar que era el moment d'entrar a la banyera. Allò el va reconfortar i mirà de relaxar-se, de no pensar en res. Dècimes de segon, minuts, hores, una eternitat va deixar passar immòbil... o potser va ser menys temps, no ho sabia mai. Va deixar anar damunt l'esponja un raig de l'ampolla que tenia més a mà. Pensava en totes les desenes d'ulls que unes hores després s'aturarien damunt seu i l'escrutarien minuciosament. La primera vegada que un ha de posar-se davant el públic, un públic exigent i implacable sempre és molt especial. Calia no perdre els nervis. Ho havia preparat tot des de feia setmanes. Tranquil, doncs. Es fregà amb l'esponja però no n'eixí sabonera. Mirà de reüll el flascó: crema suavitzant per al cabell. Allò el confirmà en la seua teoria: cal posar els cinc sentits en el que fem. No hi ha lloc per a la rutina. Repassà l'esponja amb aigua i n'eixí una pasta lliscosa, fastigosa i emprenyadora. Agafà l'altra ampolla, la de gel de bany —ho llegí prèviament— i en deixà anar un bon raig damunt la soferta i receptiva esponja. Tant de bo el primer acte professional de la seua vida arribés a calar tan fonament en la gent que tindria al seu davant.

Quan va eixir de la dutxa ja es trobava una mica millor. "Tranquil!" es repetia una i mil vegades. "—Bon dia", pensava que havien de ser les seues dues primeres paraules, però encara no havia decidit quina n'havia de ser la tercera. "—Jo sóc", no, no podia presentar-se d'aquesta manera tan egocèntrica. Què en pensarien! Havia de presentar-se però d'una altra manera. Però quina?

Calia també anar ben afaitat. Una cara ben neta i una mirada franca obre moltes portes en la vida. Així que disposà tots els estris damunt el lavabo. La crema d'afaitar, la maquineta, la loció *after shave*, tot, i es mullà la cara amb aigua tèbia. Se l'ensabonà i va començar a fer lliscar la fulleta coll amunt, aguantant-se amb l'altra mà la pell per mantenir-la immòbil. De sobte notà una coïssor i tot seguit una taca de sang s'anava estenent a l'alçada del maxil·lar inferior esquerre. S'havia tallat i la ferida devia ser de certa profunditat. Va maleir el moment. Havia volgut oferir una imatge pulcra i ara aquella nafra seria als ulls del seu públic exigent com la prova de les seues debilitats, la demostració contundent que podia oferir un costat vulnerable. I ja se sap que qualsevol

¹ Inèdit. 1999

vacil·lació seua, qualsevol mostra d'inseguretat seria aprofitada per atacar-lo. S'havia sentit com l'estrateg que disposa els seus efectius de manera que no quede cap flanc al descobert per on pugua entrar l'enemic. Però aquell maxil·lar inferior esquerre era la demostració que el seu dispositiu de defensa no era perfecte. Va seguir afaitant-se i de sobte, a la vora de l'orella dreta, aprofitant una errada de la mà esquella que aguantava la galta, la fulleta li va fer un segon gol més evident que el primer. Per les dues bandes era vulnerable, doncs. I no ho podria dissimular. Quaranta, seixanta, setanta ulls o més estarien pendants de les seues febleses. "Això no és un presagi de res". "Jo em mostraré tan segur davant tothom que aquests talls no seran la prova de res. Seran simplement el producte d'una afaitada imperfecta. Afaitar-se és una acció quotidiana i rutinària que no té res a veure amb la minuciositat amb què hom prepara els grans moments de la seua vida. En això, seré ben escrupolós."

Li va quedar una cara un tant decebedora —pensava— però supliria aquest incident amb una indumentària apropiada a la imatge de seguretat que volia oferir. El trage de les grans ocasions, blau marí, camisa blau cel i la corbata de la mateixa tonalitat amb tot de gossos dibuixats li semblà ja des del primer moment excessivament formal. Ara la gent ja no vesteix ordinàriament així. El vestuari és important. Revela molt de la personalitat de qui el porta, comunica a l'interlocutor allò que potser hom no voldria fer evident, marca la línia de distanciament o de proximitat entre l'emissor i el destinatari; és, en definitiva, com allò que deia el seu vell professor de literatura al batxillerat sobre el fons i la forma, la forma mostra el fons, però el fons és impotent per a informar sobre la forma. Així que, una volta vestit, hom ja pot dir: *Alea iacta est*, que vol dir: no hi ha un punt de retorn. Però ell encara tenia temps per a decidir el seu vestuari del primer dia. L'americana i la corbata ja li estaven bé, li donarien un aire seriós i formal, distanciador, li proporcionarien la superioritat necessària de qui vol causar bona impressió i alhora demostrar que és ell qui ha de portar la batuta de la situació. Tanmateix calia no donar la impressió d'un excessiu allunyament perquè, com diuen els americans, "si vols tenir èxit, acostuma't a compartir-lo amb el teu entorn". Aquells talls a la cara. La seua vulnerabilitat. Calia cercar en la indumentària la manera d'expressar un deix d'humanitat, una escletxa per a l'esperança del públic. Un públic exigent és ferotge com una fera, està sempre a l'aguait per si pot aprofitar l'ocasió d'atacar el caçador, per això sempre cal deixar-li una esperança, una possibilitat d'escapatòria, una oportunitat, mínima però real, de salvació. En conclusió, els texans sempre són un recurs oportú. Donen aquell toc d'informalitat, de proximitat a la gent, de popularitat necessària perquè ningú no s'hi senta incòmode. En conclusió: una americana blau marí, camisa blau cel, corbata de la mateixa tonalitat amb tot de gossos dibuixats, texans i unes *camper* als peus.

S'ho enfundà tot. Es mirà a l'espill. Aquells talls a la cara. Pareixia l'home del temps. Feu un gir per oferir a la seua vista tots els angles de la seua imatge. No s'hi reconeixia ni ell mateix. Amb aquest posat no anava enlloc, el feia sentir-se més insegur, era com si hagués encomanat a un actor professional que el substituís a l'escenari. Tot sonaria fals, els gestos, la veu, el posat, la mirada. I tots els ulls que el contemplarien sabrien que ell no era ell, que era un altre. Lentament es desfèu el nus de la corbata, la va fer lliscar i la llençà despectivament damunt el llit. Es descordà el botó superior de la camisa. Això ja estava una mica millor. Amb el coll al descobert se sentia més franc, més d'acord amb el detall informal dels texans. Anava tot de blau. Excessivament blau. Es va llevar l'americana i tornà a regirar-se davant l'espill. Ja s'agradava més, però no prou. Va obrir l'armari i en va treure una altra camisa més informal, a ratlles amples, se la va emprovar i va pensar que amb aquella fila la gent només tindria ulls per a les marques que li havien quedat a la cara. "Massa vulnerable." Es va posar i llevar sis camises diverses vegades i totes tenien el seu punt feble. Finalment va mirar el rellotge i ja no tenia més temps. Va

oblidar-se, amb un punt d'inquietud, del vestuari: pantalons texans, unes *camper* i una camisa a quadres vermells i verds que tot plegat el decebia però va decidir que s'ho jugaria tot a una carta: els seus papers, els seus apunts, el discurs que aniria embastant mentalment mentre conduïa el cotxe fins a l'escenari de la seua primera allocució.

Va agafar la cartera, hi va posar les carpetes i els llibres, el full de l'horari que dos dies abans li havia donat el cap d'estudis. Va eixir al carrer va pujar al cotxe, va arribar a l'institut i sense passar per la sala de professors va anar cap a l'aula de tercer B. Els alumnes se'l miraven expectants. Va pensar en els talls a la cara, va pensar en com anava vestit, va pensar en la dutxa i la nit que havia passat, va voler presentar-se i no va saber com.

—Bon dia, a fi que ens anem coneixent tots, passarem llista...

— Pfffffffffffff!

Es va sentir com un petorrell des del fons de l'aula.